

Úryvky z dopisů velkých osobností Henri de Tourville kolem roku 1880 kajícíkovi

Henri de Tourville (1842–1903) se narodil v Paříži jako syn právníka. Studoval práva, ale v roce 1873 se rozhodl stát knězem. Kvůli chatrnému zdraví přestal následně vykonávat kněžský úřad a odešel na venkov. Po více než 20 let psal lidem, které duchovně vedl, dopisy plné soucitu a hluboké lásky. Zabýval se také studiem problémů, které dnes řeší sociologie.

Současný svět není až tak zlý, jak si představujeme, třebaže názory, kterým jsme se naučili v mládí, máme stále a ony nás přesvědčují, že pokrok je silou pouze všechno převracějící naruby a vzhůru nohama. Mnozí dobří a svatí lidé si libují ve svém zlozvyku neustále si na vše, co se pod sluncem děje, stěžovat. Nevím, o jakém to pozemském ráji sní, že vzpomínka na něj z nich činí lidi dnešním životem tak zklamané. Takový ráj zcela jistě neexistuje. Už jsme se mnohokrát pokusili tento svět zlepšit, avšak přes opravdu dobré úmysly a cíle jsme dosud neuspěli. V každém případě je jasné, že dosažené úspěchy byly velmi malé ve srovnání s cenou za ně zaplacenou. A přesto tyto malé úspěchy dláždí cestu příštím ohromným změnám. Pomyslete jenom na to, jak se Římská říše změnila v křesťanskou hned následujícího dne po posledním hrozném pronásledování křesťanů, neboť všude ve tmě už předtím klíčila malá semínka. Věci se zhoršují, jelikož nám chtějí ukázat, že Bůh si přeje, abychom je změnili. Taková je skutečná pravda.

Pokud jsem tomu dobře porozuměl, dá se říci, že Bůh stále udržuje svět v pohybu kupředu, abychom nemohli příliš dlouho ulpívat na svých starých názorech a způsobech chování, a přivádí nás tak zpět k přirozenějšímu projevu. Toto se v dějinách znovu a znovu opakuje. Myslím, že dnešní časy jsou velmi dobré a zajímavé. Nenaříkejte nad stavem věci, jakoby vše dobré nenávratně zmizelo. Ve skutečnosti dnes dochází jen ke střetu starého a nového. (...)

Zdroje: *Dopisy velkých osobností hříšníkům. III., Křesťanská láska, milosrdenství a soucítění, zbožný život a chování církve, opravdová víra a opravdové náboženství.* Překlad Ivana Čihánková. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství 2002, s. 157–159, s. 163;
<http://lasciencesociale.org/images/henri%20de%20tourville.jpg>

Zpravodaj lounské farnosti

Vydává Farní rada Římskokatolické církve v Lounech
www.farnostlouny.com • Prosinec 2019 • Ročník 12 • Neprodejné

Úvodní zamyšlení

„Neprodávejte své duše na tržištích tohoto světa,
mají příliš velkou hodnotu.“

(z myšlenek sv. Šarbela)

Aktuálně

*****

Upozorňujeme, že večerní čas bohoslužeb v období od 1. prosince 2019 do 29. února 2020 se nemění, začátek vždy od **17:30**.

*****

KAŽDOU STŘEDU od 10:00 se koná mše svatá v *Domově pro seniory U Pramene Louny*. Mši svatou můžete volně navštívit.

*****

KAŽDÝ ČTVRTEK v adventní době od 6:30 mše svatá doprovázená roráty.

*****

KAŽDOU SOBOTU od 18:00 se koná v *kostele sv. Jakuba v Cítolibech* mše svatá s nedělní platností.

*****

V sobotu 7. prosince 2019 Adventní duchovní obnova začínající v 8:00 mši svatou s P. Kamilem Škodou farářem z Bělé pod Bezdězem. Ukončení do 12:00.

*****

Ve čtvrtek 12. prosince 2019 od 18:30 proběhne setkání farní rady.

*****

V neděli 22. prosince 2019 od 14:00 prosíme všechny zdatné farníky a farnice o *pomoc při vánoční výzdobě* děkanského kostela svatého Mikuláše v Lounech.

*****

Ve čtvrtek 26. prosince 2019 od 15:00 Vás zveme na *vánoční koncert* do děkanského kostela sv. Mikuláše v Lounech a **v sobotu 28. prosince od 15:00** Vás zveme na *vánoční koncert* do kostela sv. Jakuba v Cítolibech.

Přehled adventních bohoslužeb

- 1. 12. 2019**   **1. NEDĚLE ADVENTNÍ**
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech – Mše svatá v 9:00.
Žehnání adventních věnců, které si přinesete.
Poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie v Dolním Ročově
– Mše svatá ve 14:30.
- 5. 12. 2019**   **PRVNÍ ČTVRTEK V MĚSÍCI**
Kostel Nejsvětější Trojice a Čtrnácti svatých pomocníků
– Mše svatá v 17:30.
- 7. 12. 2019**   **POUTNÍ SLAVNOST SV. MIKULÁŠE**
Kostel sv. Mikuláše v Orasicích – Poutní mše svatá v 15:00.
- 8. 12. 2019**   **2. NEDĚLE ADVENTNÍ**
POUTNÍ SLAVNOST SV. MIKULÁŠE
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech – Mše svatá v 9:00.
Mši svatou doprovodí chrámový sbor.
Po mši svaté přijde Mikuláš s nadílkou pro všechny hodné děti.
Kostel sv. Jiljí ve Vinařicích – Mše svatá ve 14:00.
- 9. 12. 2019**   **SLAVNOST PANNY MARIE IMMACULATY**
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech – Mše svatá v 17:30.
- 15. 12. 2019**   **3. NEDĚLE ADVENTNÍ**
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech – Mše svatá v 9:00.
- 22. 12. 2019**   **4. NEDĚLE ADVENTNÍ**
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech – Mše svatá v 9:00.
Skauti nám přinesou betlémské světlo.
- 24. 12. 2019**   **ŠTĚDRÝ DEN**
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech – Mše svatá v 8:00.
Poslední adventní mše svatá.

Přehled vánočních bohoslužeb

- 24. 12. 2019**   **VÁNOČNÍ MŠE SV. V DOMOVĚ**
PRO SENIORY U PRAMENE LOUNY v 10:00.
VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBA SLOVA
PRO DĚTI A JEJICH RODIČE
Kostel sv. Jakuba Staršího v Cítolibeč v 15:00.
VÁNOČNÍ VIGILIE
Kostel sv. Vavřince v Černčicích v 16:00.
Kostel sv. Matouše v Dobroměřicích ve 20:30.
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech ve 22:00.
Mši svatou doprovodí lounský chrámový sbor.
- VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBA SLOVA**
Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Dolním Ročově ve 23:00.
- 25. 12. 2019**   **SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ - BOŽÍ HOD VÁNOČNÍ**
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech – Mše svatá v 9:00.
Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Opočně – Mše svatá v 10:30.
Kostel sv. Jiljí ve Vinařicích – Mše svatá ve 14:00.
Kostel sv. Kateřiny v Oboře – Mše svatá ve 16:00.
- 26. 12. 2019**   **SVÁTEK SVATÉHO ŠTĚPÁNA**
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech – Mše svatá v 9:00.
Kostel sv. Václava v Lipenci – Mše svatá v 10:30.
Kostel sv. Markéty v Kroučové – Mše svatá ve 14:30.
- 28. 12. 2019**   **SVÁTEK SVATÝCH MLÁDÁTEK, MUČEDNÍKŮ**
Kostel sv. Stanislava v Měrunicích – Mše svatá ve 14:00.
- 29. 12. 2019**   **SVÁTEK SVATÉ RODINY**
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech – Mše svatá v 9:00.
Kostel Narození Panny Marie v H. Ročově – Mše svatá v 14:30.
Kaple sv. Anny v Nečichách – Mše svatá v 16:00.
- 31. 12. 2019**   **MŠE SVATÁ NA PODĚKOVÁNÍ ZA UPLYNULÝ ROK**
Děkanský kostel sv. Mikuláše v Lounech – Mše svatá v 17:00.
Slavnou bohoslužbu doprovodí Česká mše vánoční J. J. Ryby.

O mši svaté: Přijímání

Část katecheze papeže Františka dne 21. 3. 2018

(...) Sytit se eucharistií znamená, že se dáváme proměnit v to, co přijímáme. V pochopení této skutečnosti nám pomáhá sv. Augustin, když vypráví o světle, které přijal z Kristových slov: „Já jsem pokrm velkých. Staň se velkým a budeš mne jíst. A nebudeš mě ty proměňovat v sebe jako pokrm pro své tělo, ale budeš proměňován ve mne“ (Vyznání VII, 10,16). Pokaždé, když přistoupíme k přijímání, se více připodobňujeme Ježíši a přetváříme se v něj. Stejně jako se chléb a víno mění v Pánovo tělo a krev, tak se přetvářejí v živou eucharistii ti, kteří ji ve víře přijímají. Knězi, který eucharistii podává a řekne ti: „Tělo Kristovo“, odpovíš: „Amen“, tedy uznáš milost a závazek, který obnáší toto stávání se Kristovým tělem. Přijímání nás sjednocuje s Kristem a vymaňuje z našeho sobectví a zároveň nás otevírá vůči všem lidem, kteří s Ním tvoří jediné Tělo, a sjednocuje nás s nimi. Toto je zázrak svatého přijímání – stáváme se tím, co dostáváme!

Církev mocně touží po tom, aby také věřící přijali Pánovo tělo z hostií proměněných v téže mši, přičemž znamení eucharistické hostiny se plněji vyjadřuje tehdy, když se svaté přijímání podává pod obojí způsobou, ačkoli víme, že podle katolické nauky i pod jednou způsobou přijímáme celého a úplného Krista (srov. VPŘM 85;281–282). Podle církevní praxe věřící běžně přistupují k eucharistii formou procesí a s úctou svátost přijímají vestoje, anebo vkleče, podle ustanovení biskupské konference, a to do úst anebo, kde je to dovoleno, na ruku, podle vlastního rozhodnutí (VPŘM 160–161). Po přijímání nám ticho a tichá modlitba pomáhají k tomu, abychom v srdci uchovávali přijatý dar. Velmi nám pomáhá, když tuto chvíli ticha prodloužíme a hovoříme v srdci s Ježíšem, anebo když zpíváme žalm či hymnus (VPŘM 88), který napomůže společenství s Pánem.

Slavení eucharistie se uzavírá modlitbou po přijímání. Kněz se v ní jménem všech obrací k Bohu, aby mu poděkoval, že z nás učinil své spolustolovníky a žádá jej, aby to, co jsme přijali, přetvořilo náš život. Eucharistie nás posiluje, abychom vydávali plody, květy dobrých skutků, a žili jako křesťané. (...)

Zdroje: <http://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=27358>.

Co jsou to „roráty“?

Roráty jsou liturgicko – hudební formou ranní mariánské mše svaté, která se koná v adventní době. Název je odvozen od vstupního zpěvu (Introitus) čtvrté neděle adventní, který začíná slovy: „Rorate caeli desuper“ (Rosu dejte, nebesa, shůry). Původ rorátů sahá až do doby

vlády Karla IV., jenž zavedl celoroční praxi votivních mší k Panně Marii. K těmto mším se připojila tradice liturgického zpěvu, která svého vrcholu dosáhla v 16. st.

Časně ráno pořádané rorátní mše svaté doprovázené nádhernými liturgickými zpěvy se u nás před koncilní obnovou konaly denně v průběhu celého adventu prakticky ve všech farních kostelech.

Přestože žádný jiný národ nemá tak bohatě rozvinutou rorátní tradici, ve druhé polovině 20. století u nás zájem o roráty prudce opadl. V poslední době však probíhají snahy o obnovu této tradice.

Zdroje: <https://www.cirkev.cz/archiv/111130-co-jsou-to-roraty>;
<http://www.rkc-stetsko.tode.cz/wp-content/uploads/2016/11/Rorate-caeli-737x1024.jpg>.

Hořící dítě

Robert Southwell, SJ (1561–1595)

Když v zimní noci mrazivé jsem zkřehlý v sněhu stál,
podivný žár mě zaplavil a srdcem pronikal.

Překvapen vzhlédl jsem, pátral odkud to teplo žhne,
tu ve vzduchu jsem spatřil hořet Dítě nádherné,
prudký žár stravoval je, však z očí slzí pramen
vytékal mocným přívalem, div nezhasil ten plamen.

Řeklo mi: Běda, v ohni žhnu hned po svém zrození
a nikdo nechce srdce ohřát si v mém plameni.

Ohništěm je má čistá hrud', trny jsou palivem,
láska je výhní, dýmem vzdechy, posměch popelem,
spravedlnost jej roztápí, milosrdenství dmýchá,
jak kov se duše tříbí v něm, taví se hřích a pýcha.

Pro jejich spásu stravuji se v ohni palčivém,
bych krví obmyl je a každý z nich byl zachráněn.

Když po těch slovech ztratil se mi zjev ten zázračný,
blesklo mi v mysli, vždyť je dnes Hod Boží vánoční.

Vánoce v dětském domově

(vyprávění paní T. K.)

Na Štědrý den jsem měla službu v dětském domově. Byla jsem mladá holka a pomáhala svojí mamince, která tam byla ředitelkou. Po večeři u nás doma jsme se spolu odebraly podívat do místa, které nese ve svém názvu „domov“. Myslím, že řada dětí by tehdy o Vánocích považovala onen název za ironické pojmenování...

Právě tam přišlo několik nových dětí. A vzteklých. Pořádně. Zaměstnankyně hlásily mamince, že ty děti se rvou s ostatními, že se rvou mezi sebou. Křičí – Nadávají. Maminka se posadila s dětmi ke stolu a chvíli si s nimi povídala. Copak o to – vypadalo to tam hezky. VYPADALO.

Byl tam stromeček a dost dáreků, dostali jsme ten rok dotaci. A sponzoři poslali také všelijaké dobroty. Naše místní cukrářka, varhanice při mších, upekla velký dort. Hlad tam nebyl... Tedy – hlad těla tam nebyl. Jenže hlad duše je někdy něco tak nepříjemného! O to nepříjemnější, že takový hlad bývá pro ostatní neviditelný. Ten, kdo poznal neviditelný hlad, ví, jak hrozné to může být.

Hrála jsem si s malými dětmi. S těmi nejmenšími. Pro některé z nich to byl opravdu, zdálo se mi, domov. Dostaly se tam z míst, která byla pro ně krutá, a tohle místo jim mohlo opravdu připadat jako domov. Pro některé možná jako první skutečný domov. A pak se ty nové děti začaly prát. Prát? RVÁT ... surově... ne, to nebylo kočkování nebo zápasy... praly se tak, jako by byly gladiátory v cirkusu a chtěly si způsobit bolest. A ty nové děti se nepraly jen mezi sebou. Chtěly se rvát i s ostatními. Na Štědrý večer... Začala jsem na ně křičet. Maminka si je odvedla a promluvila s nimi ve vedlejším pokoji. Vrátily se tiché. Zaražené. Jiné. Zklidnily se, ztišily, vypadaly radostnější.

„Co jsi s nimi udělala?“ ptala jsem se maminky, žasla jsem. „Co jsi s nimi udělala? Že byly tak jiné?“ Usmála se. „Povídala jsem si s nimi. Dala jsem jim znát, že je mám ráda.“ Šly jsme spolu domů štědrovečerní vánicí. „Víš,“ řekla mi maminka něco, co si od té doby nepřestávám připomínat, nejen jako nynější ředitelka dětského domova. Řekla mi něco, co může jako klíč odemknout tolik osudů, „víš, ... pamatuj si..., když někdo útočí, často to znamená, že volá o pomoc...“